

Bet. o. Lovf. om Tillægssb. for Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875.

bygningens Konto, ligesaa lidt som man paa noget Tidspunkt havde stillet i Udsigt, at et saadant Efterkrav vilde blive godtgjort. Saa meget desto større maatte Overraskelsen blive, da Forslaget til Tillæggsbevillingslov for indeværende Finantsaar bragte Oplysning om en Overskridelse af 165,000 Rb., eller, naar man tillægger de ifjor af Reserveconden forbrugte 38,500 Rb., over $\frac{2}{5}$ af den hele ved Loven hjemlede Byggesum.

Spørgsmaal kunde nu reises om, hvorledes Folkethinget vilde have stillet sig, dersom Forslag om forøget Bevilling i dette Niemed havde foreligget paa et tidligere Tidspunkt under Sagens Gang. S og for sig vil det jo altid være vanskeligt med Sikkerhed at sige, hvad der paa et tidligere Tidspunkt vilde være sket under visse givne Forudsætninger; men dertil maatte svares, at den Minister, der afholder Udgifter paa forventet Tillæggsbevilling, selv har skudt sig ind under Udsalbet af den Dom, der bagefter maatte fældes, støttet paa Forudsætninger, der forholdsvis ere usikrere end de, der paa et forudgaaende Tidspunkt kunde have foreligget.

Naar man altsaa vilde oplæse det ovennævnte Spørgsmaal, saa tør det efter Flertallets (Berg, Bøffen, Bønøffe, Dam, Madsen, N. Nielsen, Th. Nielsen, Tauber og Winther) Opfattelse med tilstrækkelig Sikkerhed efter Forhandlingernes Karakter forudsættes, at, dersom Forslaget fra Begyndelsen af var gaaet ud paa en Bevilling af 423,500 Rb. istedetfor 220,000 Rb., vilde Forslaget være blevet forkastet, ligesom man senere kun gik ind paa Arbeidets Paabegyndelse, da der ved den afsluttede Kontrakt forelaa fyldestgjørende Sikkerhed for, at den hele Bevilling ikke behøvede at blive overskreden med noget Beløb af Betydning.

Dersom Sagen senere var bleven forelagt paa et Tidspunkt, da endnu ingen væsentlig Overskridelse var bleven approberet, men da Ministeriet dog maatte have kunnet forudsæ, at Sagens Fortsættelse og videre Udvikling i den Gænge, hvori den var kommen, med Sandsynlighed vilde føre til væsentlige Overskridelser, da tør det antages, at Folkethinget med Styrke vilde have hævdet, at man i den afsluttede Kontrakt maatte have tilstrækkelig Borgen for, at en brugelig Theaterbygning for den bevilgede Sum kunde opføres, og at de ønskede Forandringer og Tilføjelser enten maatte opgives, eller Midlerne til deres Udførelse søges tilveiebragte ad anden Veie.

Naar endelig Begjæring om yderligere Bevilling først var bleven forelagt paa det Tidspunkt, da allerede betydelige Overskridelser vare approberede og endnu større stode i nær Udsigt, da nærer man heller ingen Tvivl om, at Bevillingen vilde være bleven negtet, idet Folkethinget overfor de ubevilgede Summer, der allerede maatte være udgivne, vilde have holdt Udgangen aaben til at gjøre Ansvar gjældende imod den Minister, der havde ledet det hele Byggeforetagende paa en saadan Maade, at slike Overskridelser vare blevne mulige, og overfor de Udgifter, der bleve stillede i Udsigt, vilde have sørget for, at de paagjældende Arbeider enten ikke bleve udsørte, eller Pengene til dem tilveiebragte ad andre Veie. Forsaavidt som en Negtelse af de paagjældende Beløb kunde have medført en Standsning af Arbeidet, (hvilket man i og for sig heller ikke vilde have kunnet indrømme Nødvendigheden af, da Entreprenørerne i hvert Fald maatte kunne fortsætte deres Arbeide indenfor de ved Kontrakten fastsatte Grændser), saa maatte Ansvar for ethvert muligt Erstatningskrav være faldet tilbage paa den Minister, der uden Bemyndigelse havde betraadt den Veie, der førte til et saa uheldigt Resultat.

Flertallet maa derfor antage, at den nu søgte Efterbevilling vilde være bleven negtet, dersom den var bleven fremlagt paa hvilket som helst tidligere Tidspunkt, og man vilde vel ogsaa være istand til at søge en yderligere Bestyrkelse for denne Antagelse i selve den af Ministeren brugte Fremgangsmaade, ikke at søge Rigsdagens Bevilling tidligere; thi blot ved at forelægge Sagen til Rigsdagens Bedømmelse havde han intet risikeret for Arbeidets Fremme, der selvfølgelig ligesaa vel kunde fortsættes, efterat Thinget var blevet bekendt dermed, som før, saalænge en anden Opfattelse ikke blev gjort gjældende fra Thingets Side. Ministeren vilde intet have risikeret ved Sagens Behandling i og for sig, men derimod vel maatte ved Bevillingens Forkastelse. Hvis man altsaa har næret Frygt for, at Pengene, naar de vare blevne forlangte i forrige Rigsdagsamling, skulde være blevne negtede, saa vilde efter Flertallets Mening en saadan Frygt ganske vist have været berettiget, men den indeholder intet loeligt Motiv til at undlade at søge Bevillingen. Ministeren henvendte sig ikke alene ikke til Rigsdagen om Bevillingen, men han holdt endog saa Overskridelsen skjult for Thinget, efterat den var bleven ham bekendt. Saavel i Finantsudvalget som i Thinget blev der givet ham rigelig Anledning til at give Oplysning om Sagens rette Sammenhæng; men han svarede dels undvigende, dels slet ikke. Herefter staar det Flertallet klart, at Ministeren har omgaaet Rigsdagens Bevillingsmyndighed paa et Tidspunkt, da denne virksomt kunde gjøre sig gjældende overfor de omhandlede Arbeiders Udførelse. Dette er for Flertallet et saa stærkt Vidnesbynd om Mangel paa Hensyn til Repræsentationen, at man, selv bortset fra ethvert Realitetshensyn, og hvad der vilde være sket paa tidligere Stadier, maatte anse det for sin Pligt at gjøre Indstilling til Thinget om at forkaste den begjærede Efterbevilling for at værne om Rigsdagens Bevillingsmyndighed og varetage Statskassens Læve.